

Jongeren nemen deel aan herdenking Jodenvervolgung

'Laat me mezelf zijn', waarom we moeten blijven gedenken

LEIDEN - Op 22 april vindt om 19.30 uur de jaarlijkse herdenking Jodenvervolgung plaats, ditmaal in de Marekerk. Wat voor zin heeft het om een tragedie te herdenken die ruim zeventig jaar geleden heeft plaatsgevonden? Hoe verstandig is het om erover te beginnen als er in je klas jongeren zitten die 'hun eigen oorlog' in hun hoofd hebben? Ronald Leopold, directeur van de Anne Frankstichting probeert deze vragen te beantwoorden in zijn toespraak 'Laat me mezelf zijn', waarom we blijven gedenken.' Jongeren zullen weer namen oplezen van vermoorde joden uit Leiden en een bloem leggen op een tijdelijk monument, dat ter plekke ontstaat. De herdenking is voor iedereen: jong of oud, jood of niet-jood, gelovig of ongelovig. Kortom: voor iedereen die bereid is om niet te vergeten.

door Gesineke Veerman

Amos Kater neemt zijn kinderen ieder jaar mee naar de herdenking. "Het herdenken van de vervolging van de joden is iets wat nooit vergeten moet worden, dat heb ik van jongs af aan geleerd en ervaren. Ik vind het belangrijk dat door te geven aan mijn kinderen Chaja en Gideon." Maryse Meinen: "Ik wil mijn dochter Iris bijbrengen hoe 'stom' en verdrietig oorlog is, en hoe belangrijk het altijd is om zélf na te denken. Je kunt je eigen keuzes maken, ook al is er groepsdruk. Wat ik haar mee wil geven zijn fun-

Op 22 april vindt om 19.30 uur de jaarlijkse herdenking Jodenvervolgung plaats in de Marekerk (Foto: pr).

damentele waarden als compassie en mededogen, voor iederéén. Voor mijzelf is de herdenking een moment van bezinning over menselijkheid én individuele verantwoordelijkheid."

Achter elke naam die wordt genoemd schuilt een persoonlijk verhaal. Zoals het verhaal van Jacob, Eli, Roosje, en Abraham Bloemkoper en Ester en Izaak van Tijn. Op een ochtend zijn Jacob, Eli, Roosje en hun kleine broertje Abraham verdwenen. Hun deur is dichtgeplakt met een papier met stempels erop. 'Vannacht weggehaald', zeggen de mensen in de straat. De ouders van Esther en Izaak komen praten met de ouders van René. Niet lang daarna krijgen René en zijn buurjongen Henk van nummer 8

de stappen van de kinderen. 'Die hebben we straks toch niet meer nodig', zeggen de ouders van Ester en Izaak, 'en zo hebben jullie er nog wat aan.' Op 17 maart 1943 rijdt een overvalwagen de straat in. Hij stopt bij nummer zeven. Over de laadbak is zeildoek gespannen met plastic raampjes erin. Esther, Izaak en hun ouders worden er door Leidse politieagenten in geduwd. Net voordat ze in moet stappen roept Esther tegen haar buurmeisje: 'Juffrouw Mimi, mogen we, als we terugkomen, weer met je mee naar school?' Ze rijden de straat uit en komen nooit meer terug.

Jongeren die graag willen meedoen aan het oplezen van de namen kunnen rond zich 19.15 uur melden bij de organisatoren. ●